

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5746

гр. София, 17.06.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-B, в закрито заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

Членове: Елена Радева

Цветанка Бенина

като разгледа докладваното от Елена Радева Въззивно частно гражданско дело № 20221100503599 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по чл.577 ГПК.

Делото е образувано въз основа на жалба с вх. №18-00-43/24.03.2022 г., подадена от А.С. Б., ЕГН ***** и Г. В. Б., ЕГН *****, чрез адв. А. П., със съдебен адрес гр.София, бул.“*****” срещу определение №355 от 11.03.2022 година на съдия по вписванията към СРС.

В жалбата се твърди, че с атакуваното определение е направен отказ за вписване в имотния регистър на брачен договор, сключен между съпрузите, настоящи жалбоподатели, с който уреждат имуществените си отношения относно недвижим имот, описан в договора. Твърди се, че постановеното определение е незаконосъобразно, тъй като противоречи на материалния и процесуалния закон.

В постановения отказ съдията по вписвания е приел, че поради това, че договорът има само нотариална заверка на подписите, той не отговоря на изискванията на закона за форма, съгласно нормата на чл.39, ал.1 СК. Жалбоподателите твърдят, че брачният договор има своето основание в разпоредбата на чл.39, ал.2 СК и като такъв, съгласно чл.28а, т.4 ЗННД, който закон е специален спрямо СК, подлежи на подреждане в книгата, образувана от нотариалните актове и др. актове и документи, които подлежат на вписване, както и брачните договори по чл.39 СК. Това означава, че брачният договор е приравнен на нотариален акт и спрямо него се прилагат разпоредбите на чл.578-581 ГПК, включително относно съдържанието на акта. Представеният брачен договор е удостоверен от помощник- нотариус и при производството „Брачен договор“, в общия регистър на нотариуса са записани хронологично и са генерирани автоматично регистърния номер 953 за удостоверяване на подписите, акт №99 от първи том, на книгата, образувана от нотариалните и други актове, както и нотариално дело №95 от 11.03.2022 година, образувано по молба за извършване на договора, като

посочените реквизити са генерирани автоматично от унифицирания и съобразен с нормативните изисквания софтуер за създаване и поддържане на електронен архив на нотариусите.

Твърди се в жалбата, че съдията по вписванията не се е съобразил със спецификата на нотариалната дейност и водения общ регистър, съставляващ част от служебния архив, с оглед техническото оформяне на нотариалното удостоверяване на брачния договор, съобразно чл.28а, т.4 ЗННД, включващ и брачния договор по чл.39 СК, който е приравнен на нотариален акт. Съобразно т.6 от цитираната разпоредба преписите от документи с удостоверено съдържание се съхраняват в отделна книга за нотариалните покани, констативните протоколи и преписи от документи с удостоверено съдържание, които се пазят за срок от 10 година, след изтичане на който подлежат на унищожаване.

Твърди, че извършеното от нотариуса удостоверяване включва подписи и съдържание на документа, поради което е налице валиден брачен договор, при спазена форма, който подлежи на вписване.

В жалбата се твърди, че при проверката, съдията по вписванията осъществява такава относно това дали актът подлежи на вписване, дали отговаря на изискванията на закона, съставен ли е в изискуемата форма и има ли предвиденото в закона съдържание. Съобразно тези изисквания и позовавайки се на ТР№7/2012г. на ОСГТК на ВКС жалбоподателите твърдят, че представеният акт е валиден и подлежи на вписване.

Молят атакуваният отказ да бъде отменен и съдът разпорежи вписване на брачния договор.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупността им, намери за установено следното:

Подадена е молба с вх.№15067/11.03.2022 година от С.Д.-Т., помощник-нотариус по заместване на нотариус М.П., с район на действие – РС – София, рег.№ 236 на НК, с която се иска вписване на брачен договор, подписан от А.С. Б., ЕГН ***** и Г. В. Б., ЕГН *****, на 11.03.2022 година, касателно описания в него недвижими имот и припадащите се ид. части и се иска неговото вписване. Към молбата е представен брачен договор от 11.03.2022 г., сключен между посочените лица, на който е удостоверено, че е извършено удостоверяване на подписите на лицата, подписали брачния договор на 11.03.2022 година от нотариус М.П., нотариус с район на действие РС- София и рег.№236 на НК. Представена е данъчна оценка на имота, декларации по чл.264, ал.1 ДОПК, схема на имот с идентификатор 68134.1935.2107.1.6 и др.

На 11.03.2022 година съдия по вписванията при СРС постановява определение, с което отказва да извърши вписване на брачен договор, поискано с молба вх.№15067/2022г. Мотивът, който е посочил съдията по вписвания е липса на изискуемата от закона форма на брачния договор, съобразно нормата на чл.39, ал.1 СК - липса на заверка на съдържанието на брачното споразумение.

Жалбата срещу постановения отказ е постъпила в Агенцията по

вписванията на 18.03.2022 година и е подадена в срока по чл.275 ГПК от лица, имащи интерес от обжалването, поради което съдът приема, че е процесуално допустима.

С жалбата е представен и заверен препис от общ регистър, съобразно който под №953 е възпроизведено съдържанието на брачния договор. Преписът касае служебен архив на нотариус Перусанова към 11.03.2022 година, който съвпада с номера на заверката на подписите на страните по брачния договор.

По основателността на жалбата.

Съобразно разпоредбата на чл.38 СК брачният договор има посоченото от нея съдържание и със неговото сключване съпрузите разполагат с възможност да уредят имуществените си отношения, при съобразяване на забраните по чл.38, ал.2 и 3 СК.

Съобразно императивната разпоредба на чл.39, ал.1 СК законодателят е въвел изискване за форма на брачния договор – писмена с нотариална заверка на подписите и съдържанието. Неспазването на изискването за форма е основание да се приеме, че договорът е нищожен. Както приема ВКС с определение №156 от 19.09.2019г. по ч.гр.д.№2934/2019г., Г.КV, второ г.о.:“Касае се за специално изискване за начина на извършване на волеизявленията, а тези специални изисквания в правната теория се обозначават с термина „форма“ на сделките”. Следователно установената в чл.39, ал.1 СК форма на брачния договор е форма за действителност и за нейното спазване съдията по вписванията е длъжен да следи, съгласно чл.32а ПВ.

В настоящия случай е налице удостоверяване от нотариуса на подписите на съпрузите, подписали брачния договор, но липсва удостоверяване на съдържанието, до който извод съдът достига въз основа на извършеното от нотариуса удостоверяване. Неспазването на изискванията на закона относно липсата на заверка на съдържанието е основание за постановяване на отказ.

Отразяване на съдържанието на документа в служебния архив на нотариуса не е основание за отмяна на отказа на съдията по вписванията. Това е така, тъй като в настоящия случай е явно, че извършеното от нотариуса отразяване с неговия електронен архив е различно от извършеното удостоверяване върху брачния договор. Извършеното от нотариуса удостоверяване на подписите има качество на официален удостоверителен документ, който съгласно нормата на чл.179 ГПК има обвързваща материална сила. Ето защо за съдията по вписванията, за съда и за третите лица правно значение има отразеното от нотариуса удостоверяване на подписите върху документа, а не това, което е част от съдържанието на неговия електронен архив, който е недостъпен за третите лица. Смисълът на извършеното удостоверяване относно съдържанието, както е посочено и – по-горе е удостоверяване, че към момента на сключване на брачния договор неговото съдържание е това, което е обективизирано в акта и то отговаря на действителната воля на страните, а това има значение както в отношенията между съпрузите, така и за третите лица, с оглед оповестителното действие на

вписването.

Ето защо доводите на жалбоподателите, които черпят от нормата на чл.28а ЗННД, с аргумент, че се явява специална, не могат да бъдат споделени. Нормата на чл.28а ЗННД урежда задължение на нотариуса да води служебен архив и нотариалните регистри и книги; по [чл. 28б от ЗННД](#) за поддържане на информационната система. Тези норми определено не се явяват специални по отношение на императивната норма на чл.39, ал.1 СК, която има качество на специална, тъй като урежда изискванията към формата на брачния договор. Нейният специален характер произтича от това, че урежда изискванията към особен вид съглашение, което макар и договор, преследва не обслужване на гражданския оборот, а други цели и неговото основно предназначение е да установи или промени имуществения режим между съпрузите, посредством който се уредят техните имуществени отношения през време на брака или в случай на неговото прекратяване. Следователно този вид съглашение, при възможност да урежда облигационни отношения или да се извършва чрез него вещноразпоредително действие, принадлежи изцяло на семейното право, предвид неговия специфичен предмет, време на действие, страни и цели.

Ето защо настоящият състав приема, че постановеният отказ на съдията по вписванията се явява правилен и това е така, защото при извършената от него строго формална проверка, която дължи съгласно цитираното от жалбоподателите ТР№7/2012г. на ОСГТК на ВКС е достигнал до правилния извод, че документът, чието вписване са иска, макар и да подлежи на вписване, поради липса на изискуемата от закона форма, не следва да бъде вписан.

Водим от изложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение на съдията по вписвания за отказ да се извърши вписване на брачен договор заверен с рег.№953/11.03.2022г. на подпис от нотариус рег.№236 на НК с район на действие – РС- София, поискано с молба с вх.№ 15067/11.03.2022г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едноседмичен срок от връчването му на страна, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____